

full DOMINICAL

Mare de Déu i Mare nostra

Amb motiu de la Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu fem un recorregut per les parròquies i esglésies del nostre Bisbat dedicades a Maria. Algunes celebren demà la seva festa titular; d'altres ho fan el 8 de setembre, Nativitat de la Mare de Déu, o bé en alguna festa pròpia.

Santuaris

Destaquen a la geografia diocesana els santuaris dedicats a la Mare de Déu: en primer lloc, el Santuari de la Mare de Déu la Salut de Sabadell. És la patrona del Bisbat de Terrassa, proclamada el dia 11 de maig de 2008.

D'altres santuaris són els de Santa Maria de Puiggraciós a l'Ametlla del Vallès, amb la presència de les monges benedictines; el Remei de Caldes de Montbui i el Remei de Palautordera.

Parròquies, esglésies i capelles

Arxiprestat de Montcada

Hi tenim la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola, al barri de Serraparera, i la de Santa Maria de Montcada; les capelles de la Mare de Déu de Montcada i de la Mare de Déu de Montserrat (Montcada i Reixac), Santa Maria de les Feixes (Cerdanyola del Vallès) i Mare de Déu de Montserrat (Ripollet).

Arxiprestat de Sant Cugat

Compta dintre del seu territori amb la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de La Floresta; les esglésies de l'Assumpció de Santa Maria (Valldo-reix), Mare de Déu del Carme (Mirasol) i la Puresa de Maria Santíssima (Sant Cugat); les capelles de Santa Maria de Campanya (Sant Cugat), Mare de Déu del Bosc (Sant Cugat) i Mare de Déu de Schönstat (Valldo-reix).

Arxiprestat de Rubí

A la ciutat de Rubí tenim la parròquia de Santa Maria, al barri de Les Torres.

Arxiprestat de Terrassa

A la ciutat de Terrassa tenim les parròquies de la Mare de Déu del Carme, regentada per l'Orde del Carme, la Mare de Déu de Montserrat, la Mare de Déu de les Arenes i la Mare de Déu

1 Mare de Déu de la Salut. 2 Santuari del Remei de Caldes de Montbui. 3 Ermita del Remei de Santa Maria de Palautordera. 4 Santuari de Santa Maria de Puiggraciós de l'Ametlla del Vallès

del Roser de les Fonts. Forma part d'aquest mateix arxiprestat la parròquia de Santa Maria d'Ullastrell. Les esglésies de Santa Maria d'Ègara (al lloc on hi hagué la Catedral del Bisbat d'Ègara i el Priorat Agustinià), Maria Auxiliadora, Santa Maria de Natzaret (Terrassa), Mare de Déu del Roser (Can Falguera. Les Fonts); i la capella de la Verge del Roser i la Verge de Montserrat (Torrebonica).

Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud

Tenim les parròquies de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès i de Santa Maria de Barberà del Vallès. A la ciutat de Sabadell hi ha la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia i la de la Puríssima Concepció i l'Església de l'Immaculat Cor de Maria; les capelles de la Verge Maria de les

Neus, Mare de Déu de Riusec (Sabadell) i Verge de la Mercè de Fontscaldes (Castellar del Vallès).

Arxiprestat de Sabadell Nord

Aquest arxiprestat compta amb la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors al barri de Torre Romeu; l'ermita de la Mare de Déu de Togores; les capelles de la Mare de Déu d'Altura i Verge dels Dolors (Sabadell).

Arxiprestat de Granollers

Dintre de la ciutat de Granollers hi ha les parròquies de la Mare de Déu de Fàtima, la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua, atesa pels Franciscans Menors Conventuals.

Dintre del mateix arxiprestat hi ha la parròquia de Santa Maria del Jaire al barri de La Torreta de La Roca del

Vallès i la parròquia de Santa Maria de Llerona, l'església de la Mare de Déu del Carme (Granollers); les capelles de Santa Maria de Malanyanes (Santa Agnès de Malanyanes) i Santa Maria del Pla (Corró d'Amunt).

Arxiprestat de Montbui-Puiggraciós

Hi tenim les parròquies de Santa Maria de Caldes de Montbui i de Santa Maria de Palau-Solità; les capelles de la Mare de Déu del Carme (Sama-lús-Cànoves), Mare de Déu de la Serra (Lliçà d'Amunt), Mare de Déu del Roser (Llerona), Mare de Déu del Camí (La Garriga), la Puríssima (Santa Eulàlia de Ronçana), Santa Maria (Llerona) i Verge de la Salut (Sama-lús).

Arxiprestat de Mollet

Compta amb la parròquia de Santa Maria de Montmeló i la parròquia de Santa Maria de Martorelles; les esglésies de la Mare de Déu de l'Assumpció (La Florida-Santa Perpètua), Santa Maria de Gallecs (Mollet); les capelles de la Mare de Déu de l'Eura (Santiga), Mare de Déu de Montserrat (Lliçà de Vall) i Santa Maria de Mollet.

Arxiprestat del Montseny

En els pobles de l'Arxiprestat del Montseny hi ha diverses parròquies dedicades a la Mare de Déu. Són: Santa Maria de Cardedeu, Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès, la Mare de Déu de l'Esperança de La Batllòria, Santa Maria de Palautordera i Santa Maria de Vilalba Sasserra. Compta amb les esglésies de Santa Magdalena (Mosqueroles), Santa Margarida (Sant Esteve de Palautordera), Església Vella de Santa Maria de la Serra (Vilalba Sasserra); les capelles de Mare de Déu dels Àngels (Gualba), Mare de Déu de la Bona Sort (Collsabadell), Mare de Déu del Puig de Bellver (Sant Celoni), Mare de Déu del Corredor (Llinars del Vallès) i Mare de Déu de Lourdes (Collsabadell).

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició». El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans». El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam». Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta abans no es mori».

Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha escoltat el meu clam. R. M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiren, / i confien més en el Senyor. R.

Ara soc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu no trigueu més. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tinguem present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 12,49-53)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! ¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra».

Lectura del llibre de Jeremies (Jer 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua. Ebedmélek abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélek el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y sacad al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera».

Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levanté de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afiancé mis pies sobre roca, / y aseguré mis pasos. R.

Me puse en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,1-4)

Hermanos: Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra».

COMENTARI

Saber endevinar el moment present

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

El fragment evangèlic d'avui conté dos ensenyaments de Jesús, un adreçat als deixebles i l'altre a la gent, amb accentuacions diverses cadascun d'ells.

L'ensenyament adreçat als deixebles ens resulta veritablement desconcertant; Jesús ha vingut a calar foc a la terra, i a portar-ne la divisió. Això no s'adiu amb la visió edulcorada que tantes vegades tenim de Jesús. La seva existència va ser dramàtica, i el seu missatge molt radical, molt allunyat de la imatge pacífica i serena que ens hem fet d'ell.

Primerament, Jesús ens parla de foc i de baptisme. El foc que ha vingut a calar i el baptisme a què s'ha de sotmetre. El drama interior que va viure Jesús es deixa sentir en les paraules: «Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada». Uns mots que també ens recorden els de l'Evangeli segons sant Joan: «Em sento torbat! I què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora?» (cf. Jn 12,27a). Jesús viu la tensió que produeix el seu missatge radical entre la gent i les autoritats del poble. D'altra banda, aquestes paraules es refan a l'anunci que fa el Baptista sobre la predicació de Jesús: «El Messies us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc... I cremarà la palla en un foc que no s'apaga» (cf. Lc 3,16-17). Les previsions de Joan s'acompleixen en el drama que li toca de viure a Jesús.

Aquesta radicalitat provoca necessàriament la divisió: uns accepten la predicació de Jesús però molts d'altres no. I aquesta divisió afecta fins i tot el nucli de la societat humana que és la família. Uns hi creuen, d'altres no. En aquest aspecte Jesús és més que Joan Baptista, perquè ell ha de venir amb el poder d'Elies «per fer que els pares es reconciliïn de cor amb els fills» (cf. Lc 1,17), mentre que l'exigent missatge de Jesús mou a un posicionament divergent amb el conjunt de la societat.

Finalment, les paraules que adreça Jesús a la gent tenen un to menys dramàtic, tot i que mantenen la seva exigència. Si sabem preveure l'oratge i el temps atmosfèric mirant els elements de la natura, per què no sabem endevinar el moment present que ens toca de viure? Jesús ens ho adverteix. «El Regne de Déu és a prop, el Fill de l'home és a la porta, i nosaltres continuem vivint i comportant-nos com si res.»

El drama intern que viu Jesús i l'exigència amb què ens apressa ens deixen indiferents; i això sí que és dramàtic!